

tarvis liggi tuhhat künart õrrakullus. Silmad kaeti penikeste ráttikuttega kinni; peál minne ráttik olli ennamiste õrrakullatud ja surno omma nággo peále malitud. Nikka rahwa surnokehhad mässiti siis veel kall penikesse mitmekordse poomvildse linna sis se, mis ka uhkeste árramalitud ja kalli kivividega ehhitud náilse ollewad. Misme surno jurest leitakse ka peálmissé máhle me wáhhel, kullaast, wassest, souest ehe puust tehtud ja árramalitud kuiud, ning ka kolloferatud pabberit, kuhho peále mon da on firjotud. Kui keik se wojdmissé ja ehhitamisse tö sai lõppetud sanud, siis wistud kehha anti suggulaste kätte taggasí, kes tedda pusárki panniwad. Pusárgid ollid illusaste árranikkerdud ja firjuks malitud; ja kane peál náilse ennamiste surno omma kui. Sedda woib iggamees issegí arwata, et nisuggune surno woidminne ja eh hitaminne hulgá rahha tulnud maksma; monni arwab sedda fullutust nelli tuhhat rubia hóbbe rahha olnud.

Kellel sedda suurt joudo ei olnud, neid woiti ka teistwisi ja wáhhema kulloga. Peaaio woeti ka wálsa, agga ei mitte sis sikond, muud kui wirtsutati agga feedriku waiko ja kangel ölli taggant sisse; párra ka sole ette pisteti üks top, ja siis pandi kehha sola, 70 páwa seisma. Sai ta seált wálsjavoetud, siis top tommati eest árra, et keik ölli seeft wáljajooksis, ja sis sikond, mis kange ölli olli árrasónud, ka isseenenesest wálsjakukkus. Wimaks tehti temmaga nendasammoti, kui nikka rahwa surnuttega, muud kui et wáhhemat uhkust máhlemisse ja mässimisse jures prugiti. Waelema rahwa surnokehhad aeti agga kangel salpeetri lehhelist tais; ning segi sõi sisikonda árra; siis pandi ka sola, párrast máhlemesse ja wimaks pusárki. Leitakse seált maalt ka veel teissuggu surnokehhasid, mis ka mäddanematta jánu. Monned, mis seeft mäewaiko tais aetud; teisi, mis pallava liiva sees árrakuivand, teisi veel, mis sütte sisse maetud. Algga surem